

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 8^ο

ΙΧ|ΧΣ
ΝΙ|ΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 92

Πολιτεία

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ...

Η αγάπη, αδελφοί μου, έχει δύο ιδιώματα, ένα να δυναμώνει τον άνθρωπον εις τα καλά και άλλο να τον νεκρώνει εις τα κακά. Στοχασθήτε: είναι μία μητέρα και έχει τό παιδί της. Παίρνει ψωμί να φάγη, κλαίει τό παιδί της. Εύθυσ ἀλημονά τό ψωμί διά να τό παρηγορήση. Ἄπό τί παρακινείται ἡ μητέρα; Ἄπό τήν αγάπην ὅπου ἔχει εις τό παιδί της. Νυστάζει ἡ μητέρα και θέλει να κομηθῆ. Κλαίει τό παιδί της. Εύθυσ ἀλημονά τόν ὕπνον διά να τό παρηγορήση. Ἄπό τί παρακινείται; Ἄπό τήν αγάπην. Εἶναι ἀρρωστή ἡ μητέρα, κλαίει τό παιδί της. Εύθυσ ἀλημονά τήν ἀρρωστίαν διά να παρηγορήση τό παιδί της. Ἄπό τί παρακινείται; Ἄπό τήν αγάπην.

Ἐγώ πιάνω τό σπαθί να σέ φονεύσω. Ἄνισως και σέ αγαπῶ, εὐθὺς ἡ αγάπη μου νεκρώνει τά χέρια. Θέλω να σέ προδώσω, να σέ φονεύσω, να σέ κατατρέξω, ἢ ὅ,τι ἄλλο κακό να σοῦ κάμω. Ἡ αγάπη δέν μέ αφήνει να σοῦ κάμω κανένα κακόν, εὐθὺς μέ νεκρώνει. Ἐγώ λέγω πῶς σέ αγαπῶ, μά θέλεις να αγαπῶ και τό παιδί σου και τότε είναι ἀληθινή ἡ αγάπη. Εἶδέ να λέγω πῶς ἐσένα σέ αγαπῶ και τό παιδί σου να μισῶ, δέν είναι ἀληθινή αγάπη ὅπου ἔχω εις ἐσένα, είναι ψεύτικη. Ἐγώ λέγω πρὸς τόν Θεόν, τόν αγαπῶ ὅπου δέν τόν βλέπω, ἐσένα, ὅπου σέ ἔχω ἀδελφόν και σέ βλέπω, δέν σέ αγαπῶ. Λοιπόν εἶμαι ψεύτης. Διά τούτο, ἀδελφοί μου, ἀνίσως και θέλωμεν να σωθοῦμεν, να μή ζητήσωμεν ἐδῶ εις τόν κόσμον κανένα ἄλλο πράγμα παρά αὐτήν τήν αγάπην να ἔχωμεν εις τόν Θεόν και εις τούς ἀδελφούς μας...

Ἐνήστευσεν ὁ Μωϋσῆς σαράντα ἡμέρες και σαράντα νύκτες και ἐκαθαρίσθη και ἐγένε σάν ἄγγελος. Ἐτσι πρέπει και ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, να νηστεύωμεν πάντοτε, μά περισσότερο τήν Τετράδη, διατί ἐπουλήθηκε ὁ Χριστός μας, και τήν Παρασκευή διατί ἐσταυρώθη. Σαράντα χρόνους ἐσπούδαζε ὁ Μωϋσῆς γράμματα. Ἐτσι πρέπει και ἡμεῖς να σπουδάζωμεν, να μανθάνωμεν γράμματα, διά να ἡξεύρωμεν ποῦ περιπατοῦμεν. Καί ἂν δέν ἐμάθετε γράμματα οἱ πατέρες και αἱ μητέρες, να βάνετε τά παιδιά σας να μανθάνουν. Δέν βλέπετε πῶς ἀγριεψε τό γένος μας ἀπό τήν ἀμάθειαν και ἐγινήκαμεν σάν τά θηρία; Διά τούτο σᾶς συμβουλεύω να κάμετε κάθε τρόπον να ἔχετε σχολεῖα εις τές χώρες σας διά να καταλαμβάνετε τό ἅγιον Εὐαγγέλιον, να μή περιπατήτε εις τό σκότος.

Βλέποντας ὁ πανάγαθος Θεός τήν καλήν γνώμην τοῦ Μωϋσέως, τόν ἤξωσεν και ἐγένε βασιλεύς εις τούς Ἑβραίους και ἐβασίλευσε σαράντα δύο χρόνους, τόν ἤξωσεν και ἐγένε προφήτης. Τί θέλει να εἰπῆ προφήτης; Τόν ἔκαμε ὁ Θεός σάν τοῦ λόγου Του, να ἡξεύρη τά ἀπερασμένα και τά μέλλοντα. Ἐτσι και ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, σάν κάνωμεν καλά και φυλάγωμεν τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ, καθώς ἡξίωσεν ὁ πανάγαθος Θεός τόν Μωϋσῆν, μάς ἀξιώνει και ἡμᾶς και ὅ,τι τοῦ ζητήσωμεν μέ καθαρὰν καρδίαν μάς τό δίνει. Εἶδέ και δέν κάνωμεν καλά και δέν φυλάγωμεν τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ και δέν ἔχωμεν τήν αγάπην ἀνάμεσόν μας, ἀλλά ἔχωμεν τό μῖσος και τήν ἔχθραν, τότε ἔρχεται ὁ πονηρός Διάβολος και μάς φαρμακεύει τήν καρδιά και ἀπερνοῦμεν και ἐδῶ κακά και πηγαίνομεν εις Κόλασιν να καιώμεσθιν πάντοτε.

✘ Δέν μπορούμε να καταλάβουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν μάς αφήνει τό θέλημά μας, και γιατί βλέπουμε τά λάθη τῶν ἄλλων κι ὄχι τά δικά μας.

✘ Ὁ διάβολος φοβάται τόν ταπεινό, ἐνῶ τόν ὑπερήφανο τόν αγαπᾶ γιατί είναι

✘ Οἱ θλίψεις και ὁ πόνος μάς φέρνουν πιό κοντά στόν Θεό. Ὅλα τά ξεπερνᾶ κανεῖς, μέ τήν πίστη στόν Θεό.

✘ Μόνο τό καλό να σκέφτεσαι και μόνο τό καλό να κάνης.

Γέρων Εὐμένιος

✘ Ὅταν ἰδῆς ἄνθρωπον κουρασμένον (πνευματικά), μήν τοῦ βάλεις ἄλλο φορτίο, διότι τά γόνατά του δέν ἀντέχουν.

✘ Ἀγάπησε τόν Ἐνα, να σέ αγαποῦν και τά θηρία.

✘ Ὁ Χριστός εἶναι κοντά μας, κι ἄς μήν τόν βλέπουμε... καμμιά φορά, μάς δίνει κι ἕναν μπάτσο ἀπό τήν πολλήν αγάπην.

Γέρων Ἀμφιλόχιος

✘ Να ἔχετε τήν χαρά τοῦ Χριστοῦ.... τήν χαρά τήν πασίχαρη, ποῦ ξεπερνᾶ κάθε χαρά... Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Παράδεισος, παιδιά μου. Τί εἶναι ὁ Παράδεισος; Ὁ Χριστός εἶναι. Ἀπό δῶ ἀρχίζει ὁ Παράδεισος.

✘ Ἡ Θεία Χάρις διαρκῶς κρούει τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας και περιμένει ν' ἀνοιξοῦμε, γιά να ἔλθῃ στήν διψῶσα καρδίαν μας και να τήν πληρώσῃ.

✘ Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ζωή, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός τοῦ ἀληθινοῦ, τό πᾶν. Ὅποιος αγαπάει τόν Χριστό και τούς ἄλλους, αὐτός ζητῆ τῆ ζωῆ. Ζωή χωρὶς Χριστό εἶναι θάνατος, εἶναι κόλασι, δέν εἶναι ζωή. Ζωή εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ αγάπη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θά εἶσαι στή ζωή, ἢ στόν θάνατο. Ἀπό σένα ἐξαρτᾶται να διαλέξῃς.

Γέρων Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης

Η μυροβόλος Χίος, ή "παιπαλόεσσα", κατά τον Όμηρο, για τό βραχώδες και όρεινό έδαφός της, έθεωρείτο από τούς αρχαίους μία εκ τών "Μακάρων νήσων" για τά φυσικά της πλεονεκτήματα.

Αύτη ή όνομασία θά τής ταίριαζε μεταφορικά και για τήν εύλάβεια τών κατοίκων της. Στην αρχαιότητα ήταν γεμάτη αγάλματα και ειδωλολατρικούς ναούς. Άλλά, και στην χριστιανική εποχή, τό πλήθος τών ιερών ναών της κινεί τήν περιέργεια κάθε επισκέπτου. "Η Χιακή κοινωνία", σημειώνει ό Μ. Ίουστινιανός τό 1606, "είναι εύλαβέστατη, ενώ ό κληρός της, πολύ πιό αξιόλογος από άλλων περιοχών". Έχει επίσης νά επιδείξει πολλούς Άγίους και πολλά μοναστήρια.

Λίγα χιλιόμετρα από τήν πρωτεύουσα τού νησιού, στους πρόποδες τού Προβάτιου όρους, προβάλλει τό πιό αξιόλογο μοναστήρι τής Χίου, ή παλαιά Νέα Μονή. Τό Πατριαρχικό αυτό Σταυροπήγιο, μέ τά βασιλικά χρυσόβουλα και τά περίφημα ψηφιδωτά, είναι όχυρωμένο από φυσικά και τεχνητά τείχη και πύργους, τμήματα τών όποιών σώζονται μέχρι σήμερα.

Οί κτιριακές έργασίες τής Μονής άρχισαν τό 1034 από τούς Χιώτες άσκητές Νικήτα, Ίωσήφ και Ίωάννη. Πολύτιμο συμπαραστάτη στην προσπάθειά τους αυτή, είχαν τόν Βυζαντινό αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Θ' τόν Μονομάχο.

Στά ιστορικά τής Μονής, είναι διάχυτη ή παράδοσι για τή θαυμαστή εύρεση τής Παναγίας τής Νιαμονίτισσας. Αύτή τή θαυματουργή εικόνα ανακάλυψαν μέσα σε πυκνό δάσος οι τρεις κτίτορες, τριγυρισμένη από άδιαπέραστα βάτα και χαμόκλαδα.

Η θεία μορφή τής Θεοτόκου παριστάνεται σε μία ιδιότυπη και μοναδική στάση: Κρατά στα χέρια τό θείο Βρέφος, αλλά εικονίζεται όρθια, μέ ανοικτή τήν μητρική άγκαλιά, και τά πόδια σε στάσι βηματισμού.

Η ιερή εικόνα τής Νιαμονίτισσας σώζεται συχνά ή ίδια θαυματουργικά από πυρκαγιές· αλλά και σώζει από σφαγές, επιδρομές και λοιπές περιπέτειες, πού δοκίμασε ή Νέα Μονή στην ιστορική διαδρομή της:

Ό χρυσοχόος

Κάποτε οι μοναχοί ανέθεσαν σ' ένα Χιώτη χρυσοχόο Κνά επενδύση μέ χρυσό ένα μέρος τής ιερής εικόνας, για νά τήν προφυλάξουν από τή φθορά. Ό έκκλησιάρχης τήν τοποθέτησε στον κυρίως ναό, και ό τεχνίτης άρχισε τήν εργασία μέ εύλάβεια. Ξαφνικά, άκούει μία γλυκειά φωνή νά τού λήη ψιθυριστά:

- Έλαφρά χτύπα, έλαφρά, νά χης τήν εύχή μου, ή εικόνα είναι παλαιά.

Σηκώνει τά μάτια ό χρυσοχόος και βλέπει μία μεγαλύτερη γυναίκα μέ όλόχρυση φορεσιά. Δέν πρόλαβε νά τή ρωτήση, ποιά ήταν, γιατί μπήκε άμέσως στό 'Ιερό Βήμα από τή νότια πύλη. Τρέχει νά τήν προφθάση, αλλά Έκείνη είχε εξαφανιστεί. Μπαίνει στό 'Ιερό, και τότε αναγνωρίζει, στη μορφή τής Πλατυτέρας, τή γυναίκα πού πριν από λίγο τού είχε φανερωθει.

Η καμπάνα

Τό καμπαναριό τής Νέας Μονής μοιάζει μέ τετράγωνο πύργο και ύψώνεται σχεδόν τριώροφο, μέχρι

τόν θόλο τού καθολικού. Είναι στεγασμένο μέ μολύβι και στολίζεται, στην κορυφή, μέ ώραίο σιδερένιο σταυρό. Αρχικά, είχε τέσσερις καμπάνες και δύο πολυτελέστατα ρολόγια. Όλα όμως εξαφανίσθηκαν τό 1822 από τς άσιατικές όρδες.

Κάποτε, μία από τς μεγαλύτερες καμπάνες ράγισε. Οι μοναχοί τή φόρτωσαν σε ένα Βενετσιάνικο πλοίο και τήν έστειλαν στην Βενετία για νά τήν ξαναχύσουν.

Τό πλοίο, ταξιδεύοντας, χτυπήθηκε από ένα κουρσάρικο τών πειρατών τού Βαρβαρόσσα και κινδύνεψε νά βουλιάξη. Οι ναύτες, στην δύσκολη εκείνη στιγμή, επικαλέστηκαν τήν βοήθεια τής Παναγίας τής Νιαμονίτισσας. Ύστερα έσπασαν ένα κομμάτι από τήν καμπάνα, τό έβαλαν για μπάλα μέσα στο κανόνι, και χτύπησαν τό έχθρικό πλοίο. Τό χτύπημα ήταν καιριο και τό πειρατικό βυθίστηκε.

Τό Βενετσιάνικο καράβι συνέχισε τό ταξίδι κι έφθασε στον προορισμό του. Ό καπετάνιος, από εύγνωμοσύνη για τή σωτηρία τους, έφτιαξε μέ δικά του έξοδα τήν καμπάνα και τήν πρόσφερε στην Παναγία. Λέγεται μάλιστα, πως ή καμπάνα αύτή ήταν ή πιό μελωδική άπ' όλες.

Τό ξύλο και τό σκοινί

Ενα Χιώτικο καράβι, ταξιδεύοντας, συνάντησε θαλασσοταραχή. Ό καπετάνιος, μπροστά στον κίνδυνο, φώναξε μέ τή θερμή νησιώτικη πίστι του:

- Παναγιά μου Νιαμονίτισσα, σώσε μας! Και σου τάζω μία λαμπάδα τόσο ψηλή, όσο τό κατάρτι τού πλοίου.

Δέν πρόλαβε νά τελειώση τόν λόγο του, και βλέπει πάνω στην άφρισμένη θάλασσα τήν ίδια τήν Θεοτόκο, νά κρατά στο χέρι ένα ξύλο κι ένα σκοινί. Ύστερα βυθίστηκε στο κύμα.

Αμέσως ή τρικυμία κόπασε, και τό πλοίο προσωρμίστηκε σώο στο λιμάνι. Έκει, μέ μεγάλη τους έκπληξι, ανακάλυψαν στα ύφαλά του μία τρύπα. Η τρύπα αύτή ήταν φραγμένη μ' ένα κομμάτι ξύλο κι ένα κομμάτι σκοινί.

Τό θαύμα τής Παναγίας ήταν όλοφάνερο. Άμέσως ξεκίνησαν, όλο τό πλήρωμα, γεμάτοι εύγνωμοσύνη, για τήν Νέα Μονή. Προσκύνησαν τήν θαυματουργή εικόνα, προσέφεραν τό τάμα τους, μία πελώρια λαμπάδα, κι άφησαν στον έξωνάρθηκα τό σωτήριο ξύλο και τό σκοινί, τά όποια εκεί μέχρι σήμερα σώζονται.

Για τήν ίδια αιτία, καθώς λέγεται, ύπάρχει στον έξωνάρθηκα κι ένα σφουγγάρι. Μέ τή χάρι τής Νιαμονίτισσας, τό σφουγγάρι αυτό έφραξε τήν σχισμή ενός ισποφόρου πλοίου, πού κινδύνευε νά κανταποντιστή.

Τό μουλάρι

Τόν 17ον αιώνα, καθώς σημειώνουν ξένοι περιηγηταί, ή Νέα Μονή αριθμούσε 100 έως 150 μοναχούς και έμοιαζε μέ μικρή πόλι. Άνάλογος ήταν και ό αριθμός τών υποζυγίων για τή μεταφορά τών πολλών εισοδημάτων.

Κάποτε, ένας προσκυνητής από τήν Μυτιλήνη παρέδωσε στον βουρδουνάρη (έπιστάτη τών ζώων) τής Νέας Μονής, ένα φορτίο λάδι για τό μονα-

στήρι. Ο βουρδουνάρης φόρτωσε ένα μουλάρι και ξεκίνησε.

Όταν έφθασαν στο έκκλησάκι του Αγίου Φανουρίου, σέμια κακοτοπία, τό ζωο παραπάτησε και γκρεμίστηκε στο βάραθρο, μέχρι τό ποτάμι. Ο βουρδουνάρης, βέβαιος πώς σκοτώθηκε, δέν ασχολήθηκε περισσότερο μαζί του. Διηγήθηκε όμως στους μοναχούς τό θλιβερό επεισόδιο.

Δέν πέρασε πολλή ώρα κι ακούστηκαν, στην πύλη της Μονής, χτυπήματα και χλιμιντρίσματα. Τρέχει ο πορτάρης νά ανοίξη, και αντικρύζει τό μουλάρι πού είχε γκρεμιστεί. Τό πιό θαυμαστό ήταν, πώς είχε φορτωμένα στην πλάτη του τα τουλούμια μέ τό λάδι άκέραια. Ο πορτάρης τό έβαλε μέσα και τό ξεφόρτωσε. Τότε, όμως, συνέβη τό έξης παράδοξο: Τό ζωο έπεσε άμέσως στη γη νεκρό. Είχε πιά εκπληρώσει την άποστολή του.

Η εύλαβής δωρήτρια

Κάποια εύλαβής Χιώτισσα, από τό χωριό Καλιμασιά, άφιέρωσε όλη την περιουσία της στην Νέα Μονή. Κάποτε όμως άρρώστησε και βρέθηκε σέ μεγάλη οικονομική ανάγκη. Τότε οι συγγενείς της, αντί νά την βοηθήσουν, την έγκατέλειψαν και την πίκραναν μέ λόγια σκληρά:

- Άς έρθη, της έλεγαν, νά σέ κοιτάξει ή Νέα Μονή, άφου της έγραψες την περιουσία σου.

Εκείνη δέν έπαυε νά προσεύχεται θερμά στην Παναγία, ζητώντας την βοήθειά της. Κι ένα βράδυ, μέσα στον πόνο και την άπελπισία της, βλέπει στον ύπνο της μία γυναίκα. Η γυναίκα αυτή την πλησίασε, την παρηγόρησε και μεταξύ των άλλων της έίπε:

- Μή φοβάσαι. Η άσθενιά σου θεραπεύτηκε. Πάρε αυτό τό φλουρί και θά φροντίζω εγώ γιά σένα.

- Ποιά είσαι; ρώτησε ή άρρωστη.

- Είμαι ή Νέα Μονή.

Μέ τά λόγια αυτά, ξύπνησε ή γυναίκα θεραπευμένη, κρατώντας στο δεξί της χέρι τό φλουρί. Πήγε στο μοναστήρι, διηγήθηκε τό όνειρό της στον ήγούμενο π. Άνθιμο, και του παρέδωσε τό φλουρί, πού της είχε χαρίσει ή Παναγία.

Θαυμαστά γεγονότα

Όταν τό μοναστήρι μετατράπηκε σέ γυναικείο, οι μοναχές έζησαν ώρισμένα θαυμαστά γεγονότα:

Τό 1959, τά μεσάνυχτα της 4ης Άπριλίου, χτύπησαν χαρμόσυνα οι καμπάνες. Χτυπούσαν μόνες τους, ένώ συγχρόνως έβγαίνε από την έκκλησία μία έκτυφλωτική λάμψη.

Άρκετές φορές κινούνται μόνα τους τά καντήλια μπροστά στην θαυματουργή εικόνα και συχνά, ένώ οι μοναχές ψάλλουν στο αναλόγιο, ακούγονται βήματα στο ιερό, δυνατοί θόρυβοι και γλυκύτατες ψαλμωδίες. Οι ψαλμωδίες αυτές, καθώς βεβαιώνουν οι άδελφές, ακούγονται κυρίως όταν ψάλλεται ή Θ' ώδή, τό "Άξιον έστί", και οι Χαιρετισμοί της Παναγίας.

Μέ τά θαυμαστά αυτά σημεία ή Νιαμονίτισσα κάνει αισθητή την παρουσία της στο μοναστήρι και μεταδίδει χαρά και παρηγορία στη μοναστική άδελφότητα.

Απο το γεροντικό

Ε κάποια έπίσκεψί του στα βουνά της Νιτρίας, όπου ζούσαν χιλιάδες έρημίται, οι προεστώτες παρακάλεσαν τον Όσιο Μακάριο τον Αιγύπτιο νά ειπή λίγα ώφέλιμα λόγια στους άδελφούς.

- Εγώ δέν έχω γίνει άκόμα Μοναχός, τούς έίπε ο περίφημος άσκητής, μά ο Θεός μέ αξίωσε νά ιδώ και νά συνομιλήσω μέ πραγματικούς Μοναχούς.

Οι άδελφοί, τότε, κάθισαν γύρω του κι εκείνος άρχισε νά τούς διηγείται τις άναμνήσεις του.

- Πάνε πολλά χρόνια τώρα, πού, ένώ ήμουν κλεισμένος στο κελλί μου, άρχισε νά μέ βιάξη ο λογισμός νά προχωρήσω βαθιά στην έρημο, νά ιδώ τί υπάρχει εκεί. Πέντε όλόκληρα χρόνια αντιστεκόμουν, πιστεύοντας ότι έτσι ήθελε ο διάβολος νά μέ ρίξη σέ καμμία παγίδα. Όταν άποείδα ότι έπέμεναν οι λογισμοί, άποφάσισα νά ξεκινήσω. Βάδιζα μέρες πολλές, σέ μέρη άγνωστα, σέ άγρια έρημιά, ώπου έφτασα σέ μία μεγάλη λίμνη, πού είχε στη μέση μία μικρή νησίδα. Μικρά και μεγάλα θηρία από την έρημο μαζεύονταν εκεί γιά νά πιούν νερό. Κάθισα νά ξαποστάσω. Κι ένώ παρατηρούσα τά ιδιότροπα εκείνα ζωα, είδα, ανάμεσά τους, δυο γυμνούς ανθρώπους. Τούς πήρα γιά φαντάσματα και δειλίασα γιά μία στιγμή. Εκείνοι κατάλαβαν και μου φώναξαν:

- Μή φοβάσαι, άνθρωποι σάν έσένα είμαστε κι έμεις.

Άφου μέ πλησίασαν, πήρα τό θάρρος και τούς ρώτησα, ποιοί ήσαν και πώς βρέθηκαν εκεί.

Μου είπαν, πώς ο ένας ήταν Αιγύπτιος κι ο άλλος άπ' την Λιβύη. Πολύ νέοι, άφησαν τον κόσμο κι έγιναν καλόγεροι σ' ένα Κοινόβιο. Προχωρώντας όλο και πιό βαθιά στην έρημο, έφτασαν ως την λίμνη κι έμειναν εκεί.

Μέ ρώτησαν κι αυτοί μέ την σειρά τους, σέ ποιά κατάσταση βρισκόταν ο κόσμος κι αν τό νερό του ποταμού φτάνει συχνά στην έρημο. Τούς έδωσα τις πληροφορίες πού ζητούσαν και ύστερα τούς ζήτησα νά μέ διδάξουν πώς μπορούσα νά γίνω Μοναχός.

- Κόψε κάθε δεσμό μέ τον κόσμο, μου είπαν, και θά τό κατορθώσης.

- Μά εγώ είμαι άνθρωπος αδύναμος, τούς άποκρίθηκα. Δέν μπορώ νά ζήσω όπως έσεις.

- Τότε μένε στο κελλί σου, και κλαίγε γιά τις άμαρτίες σου.

Άν και ή μοναξιά τούς είχε δώσει κάποια άποτομία στην όμιλία, στα πρόσωπά τους ήταν διάχυτη γλυκύτητα και όσιότητα.

- Πώς άντέχετε τις καιρικές μεταβολές; τούς ρώτησα, επειδή μου είχε κάνει έντύπωση ή γύμνια τους.

- Ο Θεός, πού προνοεί γιά όλα Του τά πλάσματα, έκανε και σ' έμάς τούτη την οικονομία. Ούτε τον χειμώνα κρυώνομε, ούτε ή ζέστη του καλοκαιριού μάς βλάπτει.

Τότε ταλάνισα τον έαυτό μου, και είπα πώς εγώ, πού έχω στο κελλί μου τό καθημερινό μου παξιμάδι και την συντροφία τώτων άδελφών, δέν έχω γίνει άκόμα Μοναχός.

Αθωνικά

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΛΥΚΟΦΙΛΟΥΣΑ

Στή Γερμανική κατοχή, είχε τελειώσει σχεδόν ή προμήθεια του σιταριού της Ί. Μονής Φιλοθέου, και οι Πατέρες αποφάσισαν να κόψουν την φιλοξενία.

Ένας εύλαβης Γέροντας, ο Γερο-Σάββας, όταν τό 'μαθε, πολύ λυπήθηκε και παρακαλούσε την Γεροντία να μην τό κάνουν αυτό, γιατί θά λυπήσουν τόν Χριστό, και θά φύγη ή εύλογία από την μονή. Τούς έλεγε δέ και πολλά παραδείγματα από την Άγία Γραφή, όπως της Σωμαντίδος χήρας μέ τόν Προφήτη Ηλία κ.ά., και τελικά τόν άκουσαν. Κάθε λίγο και λιγάκι, όμως, τόν ένοχλούσαν και του έλεγαν:

-Τό άλεύρι τελείωσε. Τι θά γίνει:

Ο Γέροντας τούς άπαντούσε:

- Πατέρες μου, αυτό τό λίγο πού υπάρχει ακόμα, άς τό φάμε μαζί μέ τόν κόσμο, και ή Παναγία δέν θά μās άφήση.

Έιχε απομείνει πιά μόνο είκοσι πέντε όκάδες σιτάρι στην άποθήκη της Μονής, και τίποτε άλλο, και άρχισαν οι Πατέρες να διαμαρτύρωνται στον Γερο-Σάββα, κάπως πειραχτικά:

- Έ, Γερο-Σάββα, τελείωσε τό σιτάρι. Τι γίνεται τώρα; Τό εύλαβέστατο και πιστό γεροντάκι τούς άπάντησε:

- Μή χάνετε, εύλογημένοι, την έλπίδα σας στη Γλυκοφιλούσα μας. Άλέστε και αυτές τίς είκοσι πέντε όκάδες σιτάρι, κάντε το ψωμί και μοιράστε το στους Πατέρες και στους λαϊκούς, και ό Θεός θά φροντίση για όλους μας, σαν καλός Πατέρας.

Μόλις τελείωσε τό ψωμί τους, πρίν ακόμα πεινάσουν, έφθασε ένας Καπετάνιος από την Καβάλα στη Μονή Φιλοθέου και ζήτησε να ανταλλάξη ξυλεία μέ σιτάρι!

Βλέποντας οι Πατέρες τόσο όλοζώντανη την πρόνοια της Παναγίας, πού φρόντισε σαν καλή Μάνα τά παιδιά της, δόξασαν όλοι τόν Θεό. Περισσότερο, φυσικά, απ' όλους δόξασε τόν Θεό κι εύχαρίστησε την Παναγία ό Γερο-Σάββας, ό οποίος και την εύχαρίστησε συνέχεια μέ την άγία του ζωή.

Έλεγε, μετά, στους Πατέρες ό Γέροντας:

- Δέν σās έλεγα, εύλογημένοι, ότι ή Παναγία δέν θά μās άφήση;

Ο γερο-Άνθιμος στον Άγιο Παύλο

Στήν κοινοβιακή ιερά Μονή του Άγίου Παύλου, ανά τούς αιώνας πέρασαν ψυχές, οι όποιες, μέ πραγματική αύταπάρνησι, σκληρά άγωνίστηκαν και, κατά τόν άπόστολο Παύλο, "έπέτυχον έπαγγελιών" της αιώνιου μακαριότητας.

Ένας απ' αυτούς τούς άγωνιστές ήτανε και ό Γερο-Άνθιμος, ό όποιος, από την προσήλωσι στην ύπακοή και την έπίδοσι στην νοερά προσευχή, αξιώθηκε να λάβη παρά Κυρίου Παντοκράτορος διορατικό χάρισμα, μέ τό όποιο μπορούσε να διακρίνη και να γνωρίζη από πολύ μακριά, χωρίς να άκούη τί ό άδελφός σκέπτεται - τούς διαλογισμούς - και τί λέει μέσα του.

Όταν λοιπόν για λίγο άρρώστησε και οι πατέρες τόν μετέφεραν από τό δωμάτιό του στο Νοσοκομείο της Μονής, πήγε ό Παπα-Άνδρέας να τόν ιδή και να τόν κοινωνήση τά Άχραντα Μυστήρια - τό Σώμα και τό Αίμα του Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού.

Όταν λοιπόν ό Παπα-Άνδρέας έλεγε μέσα του τό "Χαίρε Νύμφη Άνύμφευτε" και τό "Άλληλούια", ό Γερο-Άνθιμος, χωρίς να άκούη τί έλεγε, επανελάμβανε κι αυτός μουρμουριστά τό "Χαίρε Νύμφη Άνύμφευτε" και τό "Άλληλούια" και έκανε τόν Σταυρό του ακριβώς σε κάθε σημείο πού ό π. Άνδρέας έλεγε μέσα του τούς 24 οικους αυτούς.

Ό π. Άνδρέας, όταν κατάλαβε την ένέργεια της χάριτος του Θεού, πού ό Γερο-Άνθιμος συμμετείχε στους Χαιρετισμούς της Παναγίας, έμεινε έκθαμβος. Καί, άφου του μετέδωσε τά Άγια Μυστήρια παρουσία και του Νοσοκόμου άδελφού της Μονής Γαβριήλ Μοναχού, έλαμψε τό πρόσωπο του Γερο-Άνθιμου, και παρέδωκε την μακαρία του ψυχή στον πανάγαθο Θεό, μέ την χαρά της αιώνιου ζωής ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Άριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.60 €

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τακ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδελφας
4 9 3 9

Κύριε Ίησου Χριστέ, έλέησόν με